

בזה.

אפשר לבער בו את החמץ כמצותו —
מבערין את הכל חולין ותרומה מלפני
השבת, חוץ ממה שהוא צריך לסעודות
השבת, דברי רבי מאיר.

ובין זה השיאור ובין זה הסידוק, האוכלו
חייב כרת.

והוינן בה: האיך אמרו חכמים [דהיינו רבי
יהודה, שהוא בר פלוגתא של רבי מאיר
בענין שיאור] שאף השיאור בכרת?

וחכמים אומרים: יבערנו בשבת בזמנו,
שהוא בשעה שישית של ערב פסח, ואין
צריך לבערו קודם השבת, שהרי אפשר
שימצאו לו אוכלין עד זמן איסורו.

והאנן תנן: שיאור ישרף, והאוכלו לשיאור
שנהיו בו סדקים כקרני חגבים פטור מכרת,
ואינו אפילו בלאו — דברי רבי יהודה. ואיך
אומר רבי יהודה בברייתא
שהאוכל משיאור [של סדקים כקרני חגבים]
חייב כרת?

רבי אליעזר בר צדוק אומר: חמץ של
תרומה יבער מלפני השבת, לפי שאין
אוכליה מרובים. שהרי אינה מותרת אלא
לכהנים. ואף אסור להאכילה לבהמת זרים,
אלא לבהמת כהנים בלבד.

ומשונינן: אימא, סיפא של הברייתא אינה
דברי חכמים אלא דברי רבי מאיר.

אבל חולין מבערן בשבת בזמנן, שיכול
למצוא להם הרבה אנשים שיאכלום.

והכי קאמר: לרבי מאיר, בין בצק זה שהוא
כקרני חגבים ובין בצק זה שנתערבו סדקיו,
שניהם חמץ גמור הם, ולכן, האוכלו חייב
כרת.

גמרא:

ומביאה הגמרא ראייה ממעשה, שהלכה
למעשה כחכמים שאין צורך לבער לפני
השבת אלא אפשר לבער בשבת עצמה על
ידי אכילת החמץ.⁽¹⁾

ואין שיאור לפי רבי מאיר אלא בצק
שהכסיפו פניו אבל אין בו כלל סדקים.

אמר רבא: מאי טעמא דרבי מאיר, שאפילו
בסדקים דקים הוא נחשב חמץ גמור? —

תניא: רבי אליעזר בר צדוק אומר: פעם
אחת שבת אבא ביבנה. וחל ארבעה עשר
בניסן להיות בשבת. ובא זונין, שהיה
ממונה של רבן גמליאל, ואמר: הגיע עת
לבער את החמץ!

משום שאין לך כל סדק וסדק מלמעלה, שאין
לו כמה סדקים מלמטה. ואף שעל פניו אין
נראים בו אלא סדקים דקים כקרני חגבים,
בתוכו כבר נתערבו הסדקים זה בזה.

מתניתין: מט-א

וחלכתי אחר אבא, וביערנו את החמץ.

ארבעה עשר בניסן שחל להיות בשבת, שאי

ובמנחת ביכורים על התוספתא פרק ג ביאר
שהביעור היה באכילה.

1. עיין בר"ן בסוף פרק ראשון שכתב שהלכה
שמבערים בשבת מכה המעשה שבברייתא זו.